

FOLK OG LAND

NR. 7. 22. ÅRGANG.

LØRDAG 14. APRIL 1973

LØSSALG KR. 2,—

ERIK R. HANSEN:

Er nedbrytende og landsforrædersk virksomhet tillatt for kommunister?

«Klassekampen» avslører konfidensielle NATO-dokumenter på løpende bånd, og forsvarsminister Kleppe ber kommunistene slutte med «slikt tull».

Avisen til «Arbeidernes Kommunistparti», Klassekampen, har gjort det til en vane å offentliggjøre Nato-dokumenter som er av en slik art, at man burde forvente at de berørte myndigheter skulle gripe inn. Da intet er blitt gjort har man kunnet lure på om de som stiller med sikkerheten her i landet i det hele tatt har vært klar over virksomheten. Selv skriker Marxist-Leninistene over seg av frykt for SIPO-agenter og Nato-registrering, men avsløringen av hemmeligstemplede dokumenter har pågått usjenert. I Klassekampen for 7. mars blir det imidlertid offentliggjort et innlegg fra selveste forsvarsminister Johan Kleppe, som klart viser at det er ikke kjennskap til forholdet det skorter på, men evnen og viljen til å gjøre noe med det!

«Strong Express»

Kleppes innlegg i Klassekampen, var et svar på avsløringen av en hemmelig NATO-telexmelding stilet til Forsvarets Overkommando under øvelsen «Strong Express». Som en del av øvelsen var det innlagt en mel-

ding om mulig femtekolonne virksomhet, noe kommunistavisen naturlig nok følte seg ikke berørt av. I Kleppes svar fremgikk det at man ikke kunne se bort fra muligheten av infiltrasjon og undergraving, men personlig trodde han det var urealistisk å regne med indre fiender! At forsvarsministeren fikk stjerne på søndagsskolen tviler vi ikke lenger på, men at hans øyne er så blå som det etterfølgende skulle tyde på — det er nærmest sjokkerende!

«Slikt tull bør dere slutte med!»

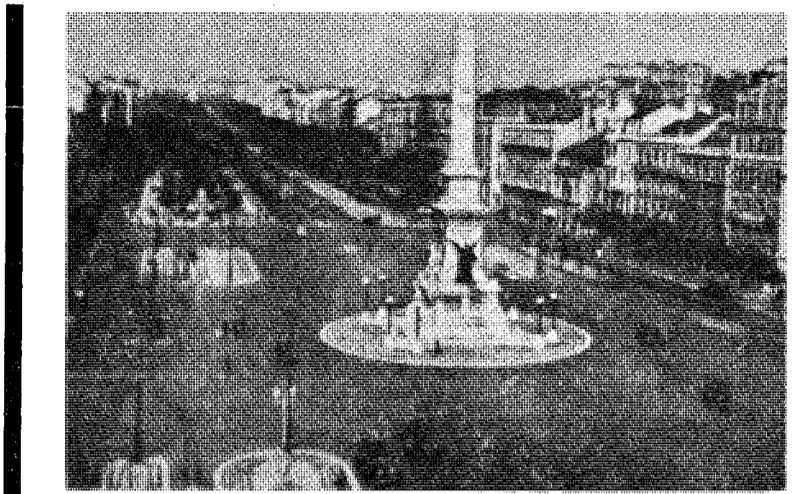
I artikkelen ber Kleppe om å få komme med et hertesukk, han syntes det var «ganske drøyt» av kommunistavisen å offentliggjøre sikkerhetsgraderte dokumenter, samt å oppfordre militært personell til å bryte taushetsløfte. Er det slik vi skal oppfatte spionasje og landsforræderi i fremtiden? Som noe som er «ganske drøyt»? Vi håper ikke vi skal oppfatte forsvarsministeren slik og han føyer da også advarende til — «slikt tull må dere slutte med!»(!)

«Stekt torsk, er det Dem?»

Monopolborgerskap og folket

At forsvarsministeren kunne ha spart seg forsøket på å lure inn litt fornuft i de hjernevaskete og fanatiske kommunistene på denne flauve måten, fremgår tydelig av svaret han fikk av Klassekampens redaktør. Redaktøren aner en trusel i Kleppes, «ganske drøyt av en norsk avis» og slår fast at «vi undergraver ikke. Folkets forsvar eksisterer ikke i dag fordi det er undergravd av NATO og imperialistenes norske femtekolonister: Det norske monopolborgerskap med sine militære støtter.»

Flere avsløringer

I samme avis bringer Klassekampen to nye NATO-dokumenter på første side. Begge er stempelt som konfidensielle og er ifølge avisen hemmelige etterretningsmeldinger! Dokumentene forteller om spionasjetrusler og muligheten for undergraving. Nok en gang ber Klassekampen om en reaktive støtter.»

(Forts. side 6)

Fransk tyskerarbeider som kommunistleder

MARCHAIS TRUER MED RETTSSAK, MEN HAR NEPPE NOE HÅP OM Å VINNE DEN.

Vi nevnte i forrige nummer, i forbindelse med det franske valg, de beskyldninger som ble rettet mot den franske kommunistlederen Georges Marchais for å ha vært kollaboratør under den tyske okkupasjon.

I sitt nr. 26. for 22. mars i år omtalte det danske konservative ukeblad MINUT saken, og vi gjengir fra bladet:

«I kjølvannet på de franske valg er en spennende rettssak nå under oppseiling i Paris. Det er den slagne, bitre kommunistleder Georges Marchais, 52 år, som har satt den igang. Han er utilfreds med flere franske avisers avsløringer av hans fortid som nazistisk leiesvend.

Avisene har bragt forfalsket materiale, hevder Marchais. Han har allerede fått svar på tiltale av avisene, som lover sine lesere å møte frem til rettssaken med mere avslørende materiale om «Marskalk Görings lille mekanikersvend».

Marchais' fortid som Hitlers og Görings frivillige arbeidsmann har vært trukket frem adskillige ganger under den valgkamp som ble avsluttet 11. mars ved at de

Georges Marchais — kommunistlederen som var tyskerarbeider.

franske velgere bekreftet deres tillit til den fortsettelse av den liberale politikk gaulistene står for. Kommunistlederen reaksjon på anklagene synes å komme litt sent. Hvorfor har han ventet med å stille sin hissige forargelse til skue til etter valgslaget, spør man. Kanskje er Marchais slett ikke så sikker på at hans sak tåler å komme under det franske rettsmaskineriets behandling. Er det kameratene i det Kommunistiske politbyrå som har forlangt en avklaring av ryktene om Marchais' kompromitterende fortid, og vil rettssaken føre til Marchais' fall som

Dette er et bilde fra den portugisiske hovedstad Lisboa. Man hører jo så meget om portugisernes overgrep mot de svarte i de gamle kolonier fra Portugals storhetstid, men man glemmer å berette at portugiserne jo må være det reneste idealfolk i demokratens øyne. De er jo en helt ny rase, oppstått ved blanding av neger og hvit. Les om dette på side 5.

LANDSSVIKOPPGJØR CONTRA RETTSOPPGJØR skriver D. Nestby, Harstad, om på side 5.

AV INNHOLDET ELLERS NEVNER VI

Lederen, som behandler spørsmålet om inhabilitet, som ble så aktuelt gjennom angrepene på fiskeriminister Olsen.

«I brennpunktet» beskjeftiger seg med en ny fredsprisskandale under oppseiling.

Tillatt å bære armbind med solkors, slår svensk rett fast.

Knut Sollid skriver om «20-årsdagen og arven».

På ungdomssiden bl.a.: «Vår kultur idag og imorgen», anmeldelse av dansk bok om «Talmud» m.v.

Dertil som vanlig småstoff av forskjellig art.

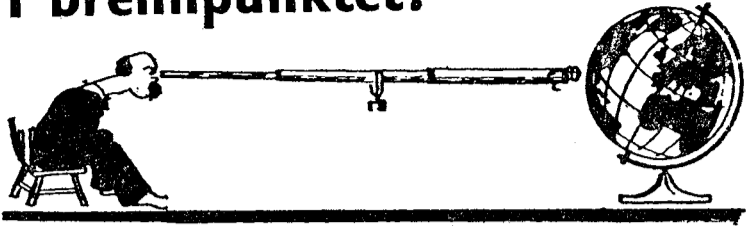
partisjef? Det er mange spennende spørsmål som skal besvares når retten tar fatt, og det er neppe tvil om at saken kan åpne sår i kommunistenes rekker. Den uteblevne fremgang ved valget, hvor kommunistene måtte «nyes» med deres «normale» vel 20 prosent, har allerede skapt uro i de kommunistiske kadre.

Gammel kommunist startet saken.

Som det så ofte er tilfelle på venstrefløyen, så er det indre stridigheter som har

(Forts. side 7)

I brennpunktet:

Ny fredsprisskandale under oppseiling

Venstreradikal aksjon for den blodige geriljasjef Tito

Den norske Nobelkomitéen kan se tilbake på en lang rekke skandaløse utdelinger av fredsprisen. Det startet før annen verdenskrig med at man ga prisen til en mann som av et senere demokratisk Tyskland ble dømt som landsforræder. Nå har vi jo lært av historien senere at dette med landsforræderi — eller som det heter i den mere moderne norske versjon «landssvikeri» — er noe man bør ta med en klype salt, eftersom maktthaverne i et land gjerne ser på all opposisjon som landssvik. Men rent bortsett fra dette så spilte jo ikke Ossietskys landssvik mot Weimar-Tyskland noen rolle for tildelingen. Det var ikke på grunn av, eller trass i, landsforræderiet han fikk prisen, men fordi han var en rød opprører. Og vi kan ikke tenke oss at en slik tildeling er i tråd med Nobels intensjoner da han innstiftet prisen — og var tåpelig nok til å legge utdelingen i hendene på Norge. Under enhver omstendighet skapte iallfall denne tildeling ikke fred, men øket ufred og førte i sine konsekvenser frem til annen verdenskrig.

De tildelinger som senere er foretatt av Stortingets Nobelkomité, som ikke bare har hatt en solid venstreradikal slagside den hele tid, men også har vært belemret med noen meheer av «folkepartister» fra Høyre, har senere fulgt trofast i samme spor. Allehånde venstreradikale opprørere og kontroversielle personer har blitt plukket frem og beåret med fredsprisen, skjønt de jo heller burde hatt en ufredspris hvis det absolutt skulle være noe. Vi skal ikke her trette våre lesere med å regne opp alle de underlige fredsprismottagere, men nevner bare at man ifjor til og med var freidig nok til å bruke fredsprisen som politisk virkemiddel under den tyske valgkamp for å sikre Willy Brandt gjenvalg. Den Willy Brandt som under annen verdenskrig ikke bare falt sitt land i ryggen, og det ingenlunde med fredelige midler, men bl.a. ved å skrive lærebøker i geriljakrigføring som har blitt menneskehetens forbannelse og har utlevert sivilbefolkningen i alle land til de utro-

ligste redsler. Det heter uimotsagt såvidt vi kan se, at det var det internasjonale sosialdemokrati som ikke bare lanserte Brandt som fredspriskandidat, men som de facto avgjorde saken i og med det norske partis dominans i Nobelkomitéen.

Nå ser det ut til at skandalen skal gjenta seg. For tro det eller ikke: den jugoslaviske statsjef, den tidligere bande- og geriljasjef, den blodbestenkte røde kommunist, «marskalk» Tito, har de aller beste utsikter til å få fredsprisen i år. Han er nominert som kandidat av tallrike innflytelsesrike sosialistiske grupperinger i Vesten og den såkalte «nøytrale» verden. Vi skal se litt nærmere på om ikke de herrer sosialdemokrater her har forregnet seg litt, men la oss straks slå fast at Tito må være en mann som faller i den norske Nobelkomités smak. Han lot slakte ned hundretusener av vergeløse tyskere og kroater, med samt andre anti-kommunister, under og etter annen verdenskrig. Og eftersom jo iallfall det norske sosialdemokrati er blitt en slags underavdeling under kamerat Willy Brandt, så bør det kanskje anføres at Brandt midt i denne måned skal avlegge statsbesøk i Titos Jugoslavia. Vi vet ikke om besøket skyldes glede over at Tito i likhet med Brandt selv nå synes definitivt å ha tatt overbalansen mot øst igjen etter at han i år ut og år inn har vært fremstillet i Vesten som en slags vestlige orientert statsleder i opposisjon til Moskva. Dette har innbragt ham både penger og gode ord fra et takknemlig Vesten med USA i spissen. Som Stalin under annen verdenskrig har Tito i Vestens øyne faktisk etterhvert forvandlet seg til en slags vennlig gammel onkel, så nær «demokrat» som man vel kan vente det bak jernteppet.

Men, nå begynner onkel Tito å bli gammel. Det er ikke rare opposisjonen igjen i ham. Tvertimot er hans «østpolitikk» enda klarere enn Willy Brandts. Men Vesten er tydeligvis likevel ikke klar over utviklingen ennå. Som en Balkankorrespondent skriver: «Det spørsmål blir stadig mere påtrengen-

de: Hvor lenge skal den ikke-kommunistiske verden være i villrede med Titos nye Sovjet-kurs og slutten på Belgrads selvhevdelse?»

Tito er på rask marsj over i Moskvafolden igjen. Han renser partiet for sovjetfiendtlige krefter, har utnevnt en gammelkommunistisk utenriksminister, blokerer vestlige innflytelse i massemediaene og har mere og mere innrettet den hjemlige propagandaen etter Moskvas retningslinjer. Partiets førende rolle, «proletariatets diktatur», er idag på ny de politiske retningslinjer for landet. Og også på det økonomiske område har denne kursendring gjort seg gjeldende. Sentraliseringen i den økonomiske politikk er igjen blitt forsterket og rollen til enkeltbedriftene har blitt beskåret. Handelspolitikken er igjen blitt innstillet på Moskva, og Sovjet har svart med å gi en kreditt på 1,3 milliarder dollars til opprettelse av nøkkelindustrier. Resultatet av kursomdreiningen har ikke uteblitt. For arbeiderne er situasjonen nu den at av de rundt regnet 3 millioner jugoslaviske industriarbeidere er 1,2 millioner ansatt i underskuddsforetagender. Deres lønninger ble av den grunn 1,1 nedsett med 10 prosent, en nedsettelse som skal vare så lenge bedriften går med underskudd. Samtidig steg leveomkostningene med 16,5 prosent.

Så den gamle røde røverhøvding, som etterhvert har blitt så salongfåhig, ville nok under disse omstendigheter sette pris på en oppmuntning som Nobels fredspris, selvom en slik tildeling vel måtte vekke munterhet hos hans gamle bandemedlemmer.

Siste meldinger beretter ellers at den kommunistiske krigsrett i Sarajevo (et navn med god, men blodig klang i historien) har dømt Zagreb-studenten Zeljko Ivanovic til 3 års strengt tukthus for «jugoslaviskfiendtlige» ytringer.

Jo, herr Tito er visselig den riktige å foreslå til Nobels fredspris! Og det skulle forbause oss meget om han ikke også får den — med det norske Høyres vel-signelse.

Politicus.

Jurisdiksjonen i Norge 1940—45

I min artikkelserie (nr. III.) ber jeg foretatt følgende rettelser:

Den korrekte stavemåte av navnet på Sovjets øverstkommanderende i Nord-Norge 1944—45 er Scharbakov.

General Thorne forlot ik-

Sagabonden i Hallingdal O. K. Opsahl

O. K. Opsahl, Opsahl, Gulsvik, stammer fra et særpreget ur-norsk bondemiljø som har kjempet seg frem på en gård 300 meter over havet — i nybrott, dengang i sult — på åkeren, i jakt og fiske, seterdrift, skogdrift opp mot Nautskarfjell og Bukollen, hvor bjørnen den dag idag finnes på «Bukollgrasingane». Opsahlgårdens historie strekker seg langt tilbake. I 1643 finner vi den nevnt i offentlige dokumenter. Opsahl eller Opsahler (den høytliggende) er kanskje meget eldre.

Opsahls far, Kolbjørn, som både var gårdbruker og jeger, etterlot seg 10 barn som laget vei og fremkomst i livet. O.K. Opsahl har i sin bygd hatt mange tillitsverv.

er gått bort. Han flyttet ikke fra sin gård for å bli lektor og bymann som det er landsens mote idag. Han var gårds- og slektshistoriker og utga på egen bekostning — tror jeg — ca. 20 bind. Han er i mine øyne så unik og en slik representant for det døende Norge at lesere av denne nekrolog må tilgi oss at vi går i dybden for å hedre en stor, hittil «uoppdaget» nordmann — O. K. Opsahl.

Og for å gi et bilde av «utviklinga».

EF vil ikke ha noe landbruk i Norge. Et land uten landbruk og egenprodusert mat er avhengig og det vil EF ha?

Opsahl ville ha landbruk! Fordi, et folk kan ikke leve av pengesedler og politiske fraser, men av mat! Det var hans program.

Ingen av de raskt skiftende regjeringer har hørt denne sentrale kommando fra folket: Vi må ha mat og rasjonelt landbruk før vi hyl-der våre politiske genier og spiser og drikker på Norges bekostning. Dag og natt!

O.K. Opsahl gikk inn for noe nytt i Norges politiske historie, som de småpolitikere som har tatt patent på «nasjonal» holdning ikke ville forstå — Opsahl ville nasjonal samling om det vesentlige: sterkt og stadig landbruk, hevet over de idiotiske små-politiske motsetninger!

ke Norge før 31.10.45 (Aftenposten 30.9.70).

De «hemmelige avtaler mellom USA, USSR og UK» var av 16.5.1944 — ikke 1945.

Det som kalles en liten symbolsk styrke» ankom til Kirkenes 10.11.44, 16 dager etter den røde hær rykket inn (25. oktober), og i henhold til N. M. Udgaard (Aftenposten 4.11.65) var de underlagt en sovjetisk divisjon.

Ralph Hewins.

Tormod Ruud skriver om avdøde i Drammens Tiden og Buskerud Blad: Først og fremst bør han minnes som en skogbruker som var noe utenom det vanlige. Enhver slendrian når det gjaldt skogens bruk og utnyttelse var for ham noe bortimot en dødssynd!

Når et tre ble felt skulle minst to plantes. Ruud skriver også bl.a. at når skogreisingstanken på Vestlandet fikk en så stor tilslutning skyldtes det ikke minst Olav K. Opsahls virksomhet.

Han hadde historisk bevissthet! Han skrev og snakket om mennesker som levet på 16. og 17-hundretallet, som om de skulle vært hans nærmeste naboer. O.K.O. var en aktiv og trofast medarbeider i det arbeid vi driver i Forbundet og bladet. Da den mektigste organisasjon i Norge ikke lenger fant ham «egnet» som følge av «rettsoppgjøret», da erklærte O.K.O. at han ikke fant disse folk egnet i sine skoger på Langevann, Kalmoen eller på Opsahlseter.

Denne mann ble jeg glad i og kan ikke glemme ham!

★

Vi var tilstede ved Opsahls begravelse, Flå kirke. Den største skare vi noensinne har sett ved en slik anledning var til stede. En original sogneprest som heter Markvard Zarbel Engh (forbehold for riktig staving) forrettet. Vi traff ham og talte med ham på den velordnede kirkegård, hvor store og små bønder lå under pene støtter og slumret både med utsikt til himmelen og halvingdalske fjell og åser. — Sognepresten var likesom en motsigelse av sin stand, idet han virket som en per-

(Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGERedaksjonssekretær:
ERIK RUNE HANSEN

Inhabilitet

Affæren med fiskeriminister Olsen og hans manglende habilitet til å behandle en rent formell lisensgivning til norske trålere, hvoriblant en var fra et selskap han selv var styreformann i, begynner vel nå å gå i glemmeboken etter at den skyldige krøp til korset og erkjente sin brøde. Den fortjener imidlertid ikke å gå i glemmeboken så raskt ettersom den jo er et nytt og frapperende eksempel på det norske hykleri.

For hvem i dette land har noensinne, siden 1945 da, brydd seg om habilitet?

For å ta det som ligger oss spesielt på hjertet og som har vært som en kreftsvulst i det norske samfunn, landsvikoppgjøret, så var det jo et eneste rystende eksempel på inhabilitet hos så å si alle dem som var freidige nok til å sette seg i dommersetene etter en opprivende, mangeårig politisk kamp, som kong Haakon selv i sin tid kalte en uvæpnet borgerkrig, og som faktisk utviklet seg til ikke engang å være uvæpnet — jfr. våre likvideringslister.

Ikke én eneste én av dommerne i dette «retts»oppgjør var habil, for ikke én eneste én av dem hadde unnlatt i denne sene fase av utviklingen å ta standpunkt i den borgerkrig som var bakgrunnen for de saker de behandlet. De var alle sammen åpne og erklærte politiske motstandere av de mennesker de nå satte seg ned og dømte for det politiske syn de hadde hatt.

Og om alle disse mere eller mindre vellykkede juristene som tjente seg sine sporer ved å delta i denne rettskomedie vel er for småfisk å regne, selvom de jo idag som belønning for innsatsen sitter i høye og vel avlønnede stillinger i «rettsstaten Norge», så danker de vel alltid ut fiskeriminister Olsen av idag når det gjelder inhabilitet.

Og vi har jo også noen større eksemplarer av arten. Vi tenker bl.a. på hin Erik Blodøks Solum, som etter å ha vært med på å planlegge hevnen over de politiske motstandere ved å delta i forberedelsene til de ulovlige London-forordninger, ganske uanfektet av den åpenbare inhabilitet som dommer, lot det regne med dødsdommer og lange fengselsstraffer. Naturligvis ble det gjort anskrik fra mange av de tiltalte over slike uhørte tilstander, men Blodøks fikk det som han ville og lot seg ikke røkke fra dommersetet.

Og går vi et hakk høyere opp i jøssingenes nydelige rettshierarki, så treffer vi på nok en utstillingsfigur: hjemmefrontsjefen personlig i rollen som høyesterettsjustitiarius! Heller ikke denne høyst inhabile dommer lot seg røkke fra dommersetet, skjønt hans inhabilitet jo skrek mot himlen.

Vi skulle tro at man må temmelig langt bak jernteppet eller sønnenfor Panamakanalen for å finne maken til «rettsutøvelse».

Men ingen av dem som idag skriker så høyt om fiskeriminister Olsen har sagt et knøtt om de himmelropende tilstander med inhabile dommere under «rettsoppgjøret», hverken Guttorm Hansen Hårdråde eller hans feller i Høyre, med samt folkepartikollega Seip. Det er tydeligvis i smukk orden både med Solem, Paal Berg og alle de andre som spilte dommere dengang, og som idag sitter i landets toppstillinger.

De foretrekker å avsile myggen Olsen og sluke de store

Årsmøte i Forbundet

Forbundet for Sosial Oppreisning holdt sitt årsmøte fredag 6. ds. i lokalene til Institutt for Samtidshistorie i Oslo. Møtet som var godt besøkt ble ledet av den mangeårige formann Anders Hafskjold.

Årsberetning og regnskap for 1972 ble godkjent over hele linjen, slik at styret nå består av: Anders Hafskjold, Lier, formann, Georg Stray, Kristiansand, nestformann, Jac. Skylstad, Trondheim, Fridtjov Bakke, Skjold, Torbjørn Fauske, Ulnes, Solveig Stang, Oslo, Martin Kjeldaa, Oslo, J. Engebretsen, Skien, Hans S. Jacobsen, Oslo og Paul J. Ring, Lomen.

Man drøftet forskjellige aktuelle spørsmål og vedtok bl.a. å henstille til Institutt for Samtidshistorie og A/S FOLK OG LAND å være med på å nedsette et engere utvalg for å undersøke mulighetene for et nærmere samarbeide både hva lokaler og økonomi m.v. angår. Begge de nevnte institusjoner har erklært seg villig til dette.

Efter møtet var det selskapeleg samvær.

HØYRERADIKALISME?

Den norske liberalismes fremste forkjemper, tidskriftet FARMAND, er av og til verd å lese. Så underlig er verden blitt at kjøpmannsfilosofi blir servert som høyreradikalisme. Men av og til får vi demonstrert at tross alt representert bladet den mest konsekvente absurd-materialisme: «Den frie markedsøkonomi.» Således i FARMAND nr. 3, hvor Korvald-regjeringens forbud av tobakkreklame utsettes for et solid angrep. I samme nummer av FARMAND observerer vi tobakkreklame for 8 600 kroner — ifølge bladets egen prisliste (på redaksjonssiden).

Det er selvfølgelig ondskapsfullt, men her har vi vel liberalismen i et nøtteskall?

Sagabonden - -

(Forts. fra side 2)

sonlighet: Joda, han hadde trukket seg tilbake fra geistlig glamour og ville forbli her. Sogneprestens preken over O. K. Opsahl var tilsvarende oppriktig. Den kunne ikke vært holdt i en kirke i Oslo idag:

Vår trofaste venn Opsahl hadde vært en klok og dyktig bonde, foregangsmann og slektsforsker. Han hadde laget seg en linje i livet som

inhabile kameler i dommersetene dengang med Paal Berg i spissen.

Velbekomme!

KNUT SOLLID

20-årsdagen og arven

Under denne overskrift hadde Aftenposten for 5. mars redaksjonelle betraktninger om hva bladet kaller Stalins terrorresjime, i anledning 20-års dagen for Stalins død. Der skriver bladet bl.a. at «det gir problem et ekstra dimensjon at nettopp Sovjet-Unionen er så rask med å protestere mot det som oppfattes som overgrep i andre land, ut fra moralsk resonnement».

Når man har opplevet tilstanden her i landet etter 1945 i forbindelse med «retts»oppgjøret, med tortur i fengsler og leirer og med et stort antall henrettelser, og alt dette i henhold til lover som ble gitt tilbakevirkende kraft, så er det med forundring man leser bladets betraktninger. De kunne like gjerne vært gjort gjeldende for de norske makthavere i den forferdelige tiden etter 1945. Intet folk er nemlig raskere enn det norske til å kritisere visse andre, angivelige voldsresjimer. Man har glemt det gamle ord om først å feie for sin egen dør.

Det er likefrem grotesk når folk som var toppansvarlige for redslene i Norge i årene etter 1945, tillater seg å reise f.eks. til Hellas for å undersøke hvordan det greske resjime behandler sine politiske fanger. Såvidt jeg vet har man der, i motsetning til Norge, ikke drept en eneste fange.

Også i Europarådet setter nordmenn seg på den høye hest. De mener seg kvalifisert til å gi uttrykk for moralsk og rettslig indignasjon overfor land med andre styreformere enn i Norge. Etter sigende skal nordmenns opptreden virke direkte pinlig på andre medlemmer av rådet. Årsaken til denne pinlige stemning er vel at de alt for godt er kjent med hvordan de norske makthavere har geberdet seg etter okkupasjonen.

De to britiske forfattere Playfair og Sington utgav i 1958 en bok som bl.a. inneholdt dette: «Mange av verdens folk slår ihjel så bloddampen stiger mot himmelen, såsnart bestemte interesser tilsier det. Vi så det for ikke lenge siden da et land som Norge, som alltid fordømmer dødsstraffen i andre land, henrettet sine

han holdt fast ved i tykt og tynt! Den store forsamling fant dette vel talt, og det gjorde vi som var Opsahls spesielle kamerater i Nasjonal Samling også. —

ALEXANDER LANGE.

«landssvikere» på løpende bånd. Det var skammelig og uverdigg.» Slik skriver disse to forfattere.

I en anmeldelse av boken i Dagbladet skriver Axel Kielland at «dette må falle nordmennene tungt for brystet. Det tok tid før vi kom til sannhets erkjennelse», skriver Kielland.

Denne sannhets erkjennelse er nok ikke alminnelig utbredt ennå. Jeg har eksempelvis i brev fra fremstående politikere bedt dem gi uttrykk for at de nu tar avstand fra hva de medvirket til etter 1945, hva henrettelsene angår. Mine henvendelser har ikke ført til noen reaksjon fra de angjeldende.

Dog, rett skal være rett: Biskop Fjellbu uttalte i 1947 «Efter to års indre sjelekamp er vi endelig kommet fram til å anse dødsstraffen som ukristelig». Men det tok altså to år før denne kirkenes mann kom til at det var ukristelig å drepe folk.

Hvorom allting er: Det burde ikke gå an å spille moralsk forarget over fortellinger i andre land, når de selv har så mange svin på skogen.

VELORIENTERT STORTINGSMANN!

I VG har stortingsmann Hans Hammond Rossbach et pussig innlegg om norsk skipsfart og EF. I og for seg er det ikke så dumt det han skriver, men vi synes ikke det går an for en stortingsmann å skrive noe slikt som dette:

«Jeg har også innbildt meg at Storbritannia forfektet «havenes frihet.»

Kan han virkelig være så dårlig orientert at han mener dette? Vet han da ikke at Storbritannia gjennom lange tider var en trussel mot nettopp «havenes frihet» og at til og med en norsk professor, Herman Harris Aall, skrev en rekke bøker om dette og gjorde det til noe av en livsoppgave å motarbeide. Så det var nok «havenes ufrihet» for alle andre enn Storbritannia man forfektet.

En annen sak er det at Storbritannia etter den verdenskrig det fikk istand mistet makten til å gjøre havene ufri, en rolle som nå er overtatt dels av Sovjetsamveldet så langt evnene rekker etter at det ble to om det.

Den som kan, arbeider. Den som ikke kan, underviser. Den som hverken kan arbeide eller undervise, lager opprør.

(George Bernhard Shaw)

FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

«Talmud» og «Løgnen om de 6 millioner»

BRENNBART FRA DNSU's FORLAG

I et uendret fotografisk opptrykk av en dansk oversettelse, har DNSU (Danmarks Nasjonalsosialistiske Ungdom) utgitt **Talmud**. Talmud er trolig ennå idag de ortodokse jødernes lærebok og grunnlov. Oversetteren hevder at jødene «konsekvent og ufravikelig» følger Talmuds lære, men vi bør nok huske på at oversetteren, Aage H. Andersen, tydeligvis har vært under innflytelse av tretti-årenes antisemittiske strømninger da oversettelsen ble til. Ikke desto mindre synes «Talmud» å være en rystende studie i rasehat og umoral.

— men sett hundre Zus i jordbruk, så får du kun salt og gress.»

I «Baba Kamma» og «Baba Mezia» (Første og mellomste port — Om sivilprossesser), viser «Talmud» sin forakt og sin sluhet i forholdet til «ikke-jøden»:

«Når en Israelits okse har stanget en ikke-jødes okse, så er han ikke pliktig å erstatte tapet. Hvis derimot en ikke-jødes okse har stanget en jødes okse ned, så skal ikke-jøden erstatte skaden fullt ut, ettersom Gud har gitt ikke-jødernes formuler til jødene.»

Eller denne:

«Rabbi Asi erklærte: «Man må lyve overfor ikke-jødiske tollere og narre dem for tollene, thi det læres: «Når en jøde og en ikke-jøde kommer for retten, så skal du (som dommer) så vidt mulig gi jøden rett etter de jødiske lover, og til ikke-jøden skal du si: Således er det etter vår lov, — hvis du er tvunget til å rette deg etter de ikke-jødiske lovene, så må du også se å gi jøden rett, idet du sier til ikke-jøden: Således er det etter deres lov. Hvis dette heller ikke kan la seg gjøre, så må du se å få ikke-jøden dømt ved en list.» . . . «Det vil si, jødene kalles mennesker, men ikke-jødene kalles ikke mennesker, men dyr.»

(Forts. side 6)

Slik begynte det: Den internasjonale jødedom erklærer Tyskland krig.

DEMOKRATI ?

Reaksjonen i Arbeiderbladet på en annonse i **FOLK OG LAND**, innrykket av de to organisasjonene Nasjonal Ungdomsfylking og Nordisk Ungdomsfront, gir grunn til refleksjoner.

I tråd med de nevnte organisasjonene nasjonale rasebevisste innstilling, ville de med en eller annen form for demonstrasjon, vise sin solidaritet med våre hvite folkefeller i Afrika i forbindelse med Sør-Afrika-konferansen som fant sted 9. til 14. april. I en fire-spaltet overskrift ble dette slått opp som «rasistiske trusler. . .». Avisen kontaktet utenriksdepartementet, som kunne fortelle at det ville bli holdt et møte om saken, og at man kanskje ville se seg nødt til å kontakte politiet. «Vi har ansvaret for deltagernes sikkerhet», ble det slått fast.

Hvor ble det av demokratiet og ytringsfriheten? Eller er disse to ting forbeholdt kommunister og demokratene selv?

Vi har gang på gang vært vidne til kommunistenes voldsomheter ved demonstrasjoner. Politi slått i bakken, hester brent med sigarettstumper, steinkasting og vindusknusing. Er de blitt nektet å demonstrere? Nei, de røde gjør hva de vil i liberal-demokratens Norge, men nasjonalistene frykter man, og demonstrasjoner fra dette hold blir forsøkt stoppet. En måte å gjøre dette på er å stemple dem som rasister.

Og rasister er de i ordets rette betydning! De er seg sin rase bevisst og forsøker å hindre dens utryddelse ved å motarbeide alle former for raseblanding, og alle former for organisert utryddelse slik det drives av bl.a. de til Oslo velkomne svarte «frigjøringsbevegelse».

Bare en rasehater kan derimot sitte rolig og betrakte fiender av segresjon, sin egen rases kultur og utførte arbeid. En rasehater er tilhenger av «melting pot»-prinsippet. For ham er ingen rases egenskaper hellig. Bland dem sammen, ødelegg kulturene og dyrk selvforakten! Fiender av disse rasehat-

ere er altså hva Arbeiderbladet og UD fryktet før konferansen startet. I skrivende stund vet vi ikke hvordan det hele utviklet seg. Det vil vi eventuelt komme tilbake til, men vi tviler på at vi fra nasjonalistenes side har fått oppleve brutale

overgrep på politi eller andre med myndighet og oppgave å opprettholde ro og orden. Vi tviler også på at demokratiet er tjent med den «reklame» Arbeiderbladet og UD har gitt dette systemet etter å ha gitt eksempler på dets virke i praksis.

Møre Jarl:

Vår kultur i dag og i morgen

Etter å ha lest bunker med aviser, sitter jeg igjen med et underlig inntrykk. I hver eneste avis går ordet «kultur» som en far-løs gjenganger, ja det dukker opp på de merkligste steder. Det går som et rødt «ruskenøste» og tolkes av den enkeltes forgodtbefinnende, slik at det passer den som leser, uansett tro og tanke forøvrig. Nå er det vel ikke slik, at en er så «fælendes» kulturell fordi om man holder noen aviser, samt er innehaver av en bokhylle med bøker.

Personlig oppfatter jeg kultur som noe ganske annet og mer dyptgripende enn noen bøker.

Kultur må vel trygt kunne gjenspeile fedrearven fra svunne tider og frem til idag. Det liv som våre fedre levde, den samholdighet innen familien, samhold innen slekt og blant venner. Hjelp og vern, også for naboers ve og vel, uten timelønn eller tanke for det. Vi var et folk, i ånd og kraft av vår egen kultur. Den kamp og det slit våre fedre har ofret for et rent Norge må ikke tillates å bli ofret på dagens kulturelle alter. Skal den dag komme, at det norske folk helt mister fedrearven av syne, ja da blir det sannelig ikke stort igjen å streve for. Vi kjenner vel alle en mengde krefter som vil bryte den virkelige kultur, la oss, som ennå ikke er gjennomblåste av fremmedkulturen, la oss reise oss til den nasjonale strid. La oss reise oss til kamp for fedrearven, det gjelder vår kultur!

Den som vil være ærlig overfor seg selv, må vel stille spørsmålet om hvor dagens kultur bærer hen.

Nå trenger en vel ikke være profet for å se at dette bærer galt avsted, men det ser ofte ut som det ikke er

god tone å hevde en slik tanke.

Like fullt vil jeg kjempe for det rene og frie Norge, bygd på den nasjonale grunnlovstanken.

Først der igjennom kan den ekte kultur finne grobunn og vokstermulighet.

Derfor er det av stor betydning at den som tror på den videre bygging av en norsk kultur, samler seg til nasjonal reisning for derigjennom å ivareta fedrearven. Dette er vår rett og absolutte plikt.

Hverken kinesiske eller negeroide kulturer tjener det norske folk. Dagens politikere soler seg i sine forherligelses-tilbud av alle slags fremmede kulturer, og den som ikke deler begeistringen må tåle hån og ukvemsord.

Kulturfondet deler ut skattebetalernes penger med rund hånd, i de fleste tilfeller for noe makkverk som ingen forstår noe som helst av, men det skal vel forstås som en kulturell tilvekst. Men det land som bygger på slik «svada», må før eller siden bli temmelig åndsfraværende med hensyn til sin egen kultur.

Derfor ber jeg deg som leser dette: bli også du med i den nye nasjonale reisning, bare gjennom vår arv kan vi bygge den fremtidige norske kultur.

OM DET FORGANGNE

Det er meningsløst
å ville skape en motsetning
mellom fortiden og fremtiden,

Fremtiden har intet å gi oss
det er tvert imot vi
som må gi fremtiden alt,

Tilintetgjørelsen av fortiden
er derfor kanskje den største
av alle forbrytelser.

SIMONE WEIL

Hvorfor raser demokratene mot raseblandingsens Eldorado?

Verdensmakten Portugal, som blandet seg med negere og sank ned til ubetydelighet

Portugisiske sardin fiskere, et produkt av raseblanding.

Det er underlig å legge merke til hvorledes ikke bare det samlede demokrati og den ganske presse, men også hele «verdenskirken», retter sine voldsomme angrep mot Portugal, som man beskylder for raseundertrykkelse overfor befolkningen i de tidligere portugisiske kolonier. Når vi, pussig nok som en enslig svale i norsk presse, finner dette underlig, så er det fordi Portugal jo nettopp har praktisert den politikk som demokratiet anbefaler så varmt: raseblanding.

Men grunnen til at man skjuler den side av saken er forsåvidt åpenbar: Resultatet av politikken er temmelig nedslående.

Riktignok har man også andre steder rikholdig materiale når det gjelder slik raseblanding, vi nevner bl.a. land som Kuba, Puerto Rico, Brasil m.v., men Portugal er jo ikke bare et europeisk land med NATO-medlemskap av idag. Det var i sin tid en ledende stormakt i Europa. Hvorledes dette Portugal fra dengang har blitt redusert til Portugal av idag kommer en amerikansk publikasjon «National Chronicle» inn på i en lengere artikkel, hvorav vi skal gjengi litt:

Det kan virke overraskende at negere har spilt en rolle i Portugals historie, i allfall er det ingen som peker på det idag — hverken portugiserne, eller de svarte, eller de moderne historikerne som er iferd med å omskrive historien for å la de svarte komme mere og mere i forgrunnen. Man må grave godt i gamle historiebøker for å finne frem til Portugals virkelige historie. I midten av det 16. århundre var Portugal steget opp til å bli en stormakt som minner om USA's stilling idag. Portugal var det mest velhaven-

de og det mektigste land i verden, et verdensrike med kolonier i Asia, Afrika og Amerika. Det portugisiske folk var et høyt sivilisert folk, en oppfinnsom, klok og dristig rase som engelskmennene under Elisabeth I. De hadde diktere og forskere. Dog — i motsetning til England og andre europeiske land — så hadde Portugal en stor og hurtig voksende negerbefolkning, mens tallet på hvite innbyggere samtidig avtok.

Negerslaver i Portugal.

Portugal begynte slavehandelen med negere etter at man hadde støtt på dem på sine forskningsreiser og røvertog i Afrika. I 1441 bragte Portugal de første negerslaver til Lissabon og fortsatte med å importere dem i slikt omfang at de i 1550 utgjorde 10 prosent av landets befolkning. (USA har idag 11 prosent negere).

Det fantes intet tabu og ingen lover mot kjønnslig omgang med negere, og negerblodet assimilerte seg snart slik ved rasemessig integrasjon med den samlede befolkning, at det idag ikke finnes noen utpreget neger i Portugal. I «New York Times» encyklopediske almanakk for 1971 beskrives Portugals befolkning slik: Befolkningen er en blanding av forskjellige etniske raser, som kelter, arabere, berbere, fönikiere, kartagenere, lusitanere og annen rasemessig innflytelse. Den nåværende befolkning er en av de mest homogene i Europa uten noen nasjonal minoritet. (Det er grunn til å merke seg at dette sterkt jødisk dominerende blad ikke nevner negerne, at det ikke nevner jødene er underlig nok i denne sammenheng.)

Raseintegrasjonen ødela Portugal.

Det man kan se i Portugal idag er produktet av en al-

minnelig, planløst foretatt blanding av 10 prosent negere og 90 prosent hvite til et homogent hele. Det er i virkeligheten en ny rase, en rase som har stagnert i apati og i de siste 400 år ikke har frembragt noe vesentlig. I utgaven av «Encyclopedia Britannica» for 1911 het det: «Portugiserne giftet seg ubekymret med sine slaver og denne infusjon av fremmed blod forandret vidtgående nasjonens karakter og legemlige beskaftenhet. Det

(Forts. side 8)

Tillatt å bære armbind med solkors

Nordiska Rikspartiets ledere frifunnet ved rettssaken i Kungsbacka.

I Sverige er det nettopp avvirket en interessant retts sak med lederen for Nordiska Rikspartiet, Göran Oredsson, sekretæren, Vera Oredsson og presselederen Heinz Burgemeister som tiltalte. Tiltalen gjaldt overtredelse av loven om forbud mot politiske uniformer ved at de i NRP-sommerleiren i fjor i juli hadde båret armbind med solkorsmerke. Saken ble fremmet ved Verbergs Tingrett i Kungsbacka og det var stort fremmøte av pressefolk. Aktor i saken var distriktsåklagare Thorsson mens Oredsson selv førte saken på vegne av de tiltalte.

Politiet hadde opprinnelig gitt de tre tiltalte en bot hver på 75 kroner, men denne hadde de nektet å vedta.

Anklageren begynte med å lese opp tiltalen og sitere lovparagrafen som forbyr bæring av symbol som kjenneretegner bærerens politiske innstilling, eksempelvis armbind.

Oredsson svarte til dette at bindet var blitt båret på

privat område, mens anklageren på sin side hevdet at loven ikke skiller mellom privat og offentlig område. Til dette svarte Oredsson:

«At loven i et tilfelle som dette ikke skiller mellom privat og offentlig område skyldes vel at man regner med alminnelig sunn fornuft. La oss eksempelvis nevne at loven forbyr en person å bade naken på offentlig badeplass, men hvis vedkommende hjemme i badekaret bader uten bade-drakt bryter han/hun ikke loven.»

Lignelsen ble mottatt med munterhet både av retten og av tilhørerne.

Oredsson erklærte ellers:

«Hvis vi skulle bære symbol som viste at vi var nasjonalsosialister — vår politiske innstilling med andre ord — da skulle vi selvsagt bære hakekorset, som er det gjengse vedtatte tegn for nasjonalsosialisme. Men vi bærer solhjulet, som er et nordisk symbol. Dette finnes på runestener og andre steder i

(Forts. side 8)

Dette var ikke ulovlig, sa retten.

D. NESTBY:

«Landssvikoppgjør» contra rettsoppgjør

DØMTE LANDSSVIKDOMMEREN SEG SELV?

I «Aftenposten» for 17. november 1972 hadde translator Werner Müller, Fredrikstad, et innlegg om oversettelsen av kapitulasjonsavtalen av 10. juni 1940. Dette berører da den del av avtalen hvor det står: «Die gesamten norwegischen Streitkräfte legen ihre Waffen nieder. . .» Ifølge den offisielle oversettelse har «die gesamten» blitt oversatt med «de samlede», hvilket Müller beviser er feil. Han hevder at «die gesamten» må oversettes med samtlige (alle). Her har det vært dissens bl.a. mellom professor Mag-

ne Skodvin og statsstipendiat Sverre Hartmann. Dette er nok et rettsmisbruk fra tilhengerne av landssvikoppgjøret i tillegg til de andre. Vi skal nedenfor i en del punkter se på en del av dem.

Når det i den offisielle oversettelse heter «de samlede» er dette ganske enkelt et bevisst forsøk på å fordreie de faktiske forhold for å få det til å passe i deres eget kram fra landssviktilhengerne side. At «die gesamten» må bety samtlige (alle) er jo noe som vil være klart for enhver elev i tysk allerede i første klasse. Skulle det stå «de samlede» måtte det hete «de versammelten» eller «gesammelten Streitkräfte», men det heter det altså ikke. Hva er nå meningen med at det absolutt skal hete de samlede? Slik som situasjonen var 10. juni 1940, var det ikke mange stridskrefter som var samlet, det var bare i Narvik-området og på Kirkenes, hvor det på sistnevnte sted sto en bataljon norske tropper, som ikke ble dimittert før tyskerne kom oppover i midten av juli 1940. Jeg tjenestegjorde den gang som fenrik i denne bataljonen. Jeg husker da også meget vel at det var snakk om at det skulle opprettes en grensebataljon i samarbeid med tyskerne der oppe for å forebygge at russerne kom tyskerne i forkjøpet, slik at det ikke ble et nytt Polen, dette etter foranledning av daværende major Lindbäck-Larsen og fylkesmann Gabrielsen. Det skulle da etter sigende være utlagt tegningslister til bataljonen på Kirkenes. Hvordan kunne det være mulig hvis krigen fortsatte å tumle med planer om en bataljon i samarbeid med tyskerne? Nok om det, vi reiste hjem til våre respektive forlegningssteder for å avlevere vårt utstyr, hvoretter vi ble dimittert. I forveien ble alt militært utstyr avlevert til tyskerne på Kirkenes på en meget samvittighetsfull måte, så det så i virkeligheten ikke ut til at krigen skulle fortsette.

I resten av landet var jo de tropper som hadde vært i felten for lengst reist hjem og hensikten med «de samlede» var antagelig at disse, som ikke da var samlet, skulle være unntatt fra kapitulasjonen. Altså nok et knep for å få flest mulig til landssvikere og syndebukker for sine fatale feilgrep.

2. Grunnlovens § 97 sier
(Forts side 7.)

Er nedbrytende og — —

(Forts. fra side 1)

sjon og en kommentar fra forsvarsministeren, hvor lenge skal denne farsen være?

Hva mener sikkerhetstjenesten?

I Morgenbladet for 10. mars bringer avisen et intervju med Casper Kielland-Aanesen. Han har i en menneskealder vært tilknyttet norsk sikkerhetstjeneste og har også en juridisk bakgrunn. Om Arbeidernes Kommunistparti sier han bl.a.: «Man skal ikke være noen blendende jurist for å forstå at deler av dette partis politiske program rammes av flere paragrafer i både den militære og den sivile straffelov.» Han refererer også fra Suffe-boken «Ikke-vold», som faktisk er en ren instruksjonsbok i samfunnsnedbrytning. De kommunistiske «kadrene» skal i gitte situasjoner benytte seg av alt fra militærnekting, mytteri og okkupasjon av regjeringsbygg, politistasjoner, radiostasjoner og generalstreiker til tilsynelatende uskyldige ting som «Be-ins», «Love-ins» og aksjoner som «et sted å være» og «alternativ jul».

Infiltrasjonen begynner i skolen

Kielland-Aanesen advarer også imot den mentale undergraving som kommunistene benytter seg av i skoleverket. Allerede i førskolealderen starter man hjernevasken. Uten motforestillinger blir barn og ungdom foret med anti-forsvars propaganda, kommunistiske skrifter og kommunist-dominerte skole-debatter. Vi har i den forbindelse i klart minne hva som skjedde med de elevene på Rosenhoff skole, som i en samfunnsfag-time prøvde å riste av seg kommuniststøvet og debattere Nasjonalsosialisme. Da slo selveste rektor til og truet med utvisning!

Kommunistisk gjødsels-sentral

Pax forlag, en av vårt lands mest virksomme gjødselsentraler, har også understreket betydningen av å starte den kommunistiske indoktrinering og nedbrytning på et tidligst mulig stadium, ved å utgi bøkene: «Håndbok i barneindoktrinering» og «Da barna tok makten». Her henviser Kielland-Aanesen til den første boken og siterer følgende: «man skal motarbeide aktivt barnets tendens til å finne trygghet i det nuværende og bestående. Inngyld aldri barnet respekt for lov og orden. Tvertimot —

bland ikke engasjement i hop med samvittighet, godhet eller velgjørenhet. Skjul ikke fakta for barnet, selv om det kan kalles politiske fakta. Syng Internasjonale!»

Revolusjonsstrategien klemmes ut på sommerleire. Sist sommer var det 8 kommunistiske sommerleire i Norge. På disse leire, noen lagt på statens eiendom (!), klemmes nye og farlige ideer som skal fremskynde revolusjonen. Ideer de senere vil hamre inn i ubefestet ungdom og illusjonsløse demokrater. Som Lenin, vil også våre kommunistiske organisasjoner idag benytte seg av samfunnets «nyttige idioter». På spørsmål fra Morgenbladet om det fantes nyttige idioter i dagens Norge, svarte Kielland-Aanesen: «De finnes i hopetall — i alle større og viktige organisasjoner og i forvaltningen. Kanskje ikke bevisst — men de ubevisste nyttige idioter er meget farlige for sitt samfunn. Så lenge man ikke sier ifra, og båsmentaliteten får blomstre i forvaltningen er situasjonen urovekkende.»

«TRADISJONELLE BARNEVUGGER»

«Vugger i gammel stil. Normal størrelse. Trekvit, malt eller rose-malt etter ønske. Skriv til: Tradisjonstre, 7400 — Oppdal.»

LITEN LEILIGHET

ønskes leiet av ungt ektepar med 2 små barn, helst i landlige omgivelser nær Bygdøy-Skøyen. Bill.mrk. «Dyrevenner»

Bokholder, allsidig, selvstendig ønsker post. Eventuelt deltid.

Henvendelse FOLK OG LAND's redaksjon.

Interessante engelske bøker

Vår boktjeneste kan nå også levere noen høyinteressante engelske bøker. Det dreier seg om noen rikt illustrerte bøker med militært og delvis politisk innhold. Bøkene nevnes her. (Prisen som angis i parentes gjelder heftet utgave):

Waffen-SS kr. 34,— (kr. 26,50)

Political Leaders NSDAP kr. 26,50 (kr.19,—)

Japanese Army kr. 22,50 (kr.14,—)

British Infantry Colours kr. 22,50 (kr. 15,—)

Sendes fraktfritt mot forskudd, ellers kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

FOLK OG LANDS BOKTJENESTE

Boks 3214, Oslo 4 — Postgiro 164 50.

For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

I «Baba Bathra» heter det: «Ikke-jødernes eiendom er som ørkenen, der er som herreløst gods, og den jøde, der først tar den i besittelse, erverver den.»

Og slik er boken — en endeløs rekke med sluheter og umoral. Alle disse fantastiske sitatene blir dokumentert med fotografiske avtrykk av teksten i den babylonske Talmud.

«Løgner om de 6 millioner», heter en annen liten (4 sider) trykksak utgitt av det samme DNSU. Innledningsvis spekulerer man litt rundt det fantastiske og usannsynlige tallet 6 millioner. Man påviser bl.a. den store forskjellen det er på de tall «Encyclopaedia Americana» opererer med i motsetning til de tall en jødisk historiker, Leni Yahil, benytter seg av når det gjelder tallet på danske jøder som ble drept. Tallene er henholdsvis 2000 og 120!

Men selvsagt er det ikke bare antallet det kommer an på her, noe som ganske riktig nevnes i brosjyren:

« — om det var 4,6 eller 12 mill. kommer det ikke an på. Bare det at en eneste jøde ble drept, viser jo at tyskerne og nazistene var blodtørstige uhyrer, som drepte uskyldige mennesker.

Vi har imidlertid ikke påstått at ingen jøder ble drept under krigen — bare at ingen ble drept fordi han var jøde. Krig er hardt og grusomt og en av krigens mange redseler er nettopp, at døden også kommer til mer eller mindre uskyldige personer. Og krig var det — la oss ikke glemme det: Det jødiske folk hadde erklært Hitler krig. Zionstøreren Dr. Weizmann, hadde i et brev av 29.8.1939 (altså to dager før det offisielle krigsutbrudd) skrevet til den britiske statsminister: «Jødene står sammen med Storbritannia og vil kjempe sam-

men med demokratene . . . Jewish Agency er rede til å påbegynne øyeblikkelige foranstaltninger til utnyttelse av jødiske mennesker, tekniske kunnskaper, resurser etc. . . (Offentliggjort i «The Times» den 6.9.39).

Også gasskammer-myten blir plukket i biter. Paul Rassinier, en tidligere fransk KZ-fange, som forsket en del i gasskammer-påstandene, fant ikke et eneste vidne som tålte en nærmere undersøkelse. Ikke engang under den store Auschwitz-prosessen kunne man oppvise øyenvitner, man bare kjente noen som helt sikkert hadde sett det. Under Nürnberg-prosessen ble det fremlagt et eneste «bevis» på at det eksisterte gasskammer. Det var en skriftlig tilståelse av en løytnant i Waffen-SS, Kurt Gerstein, som beskrev hvordan han skaffet Zyklon-B-gassen til bruk i KZ-leirene. Den samme Gerstein døde straks etter uten at noen er kjent med dødsårsaken! Det viktigste i denne sammenheng er dog, at selv dette «bevismateriale» ble forkastet som bevis under Nürnberg-tribunalet! Institut für Zeitgeschichte i München, har da også slått fast: «Hverken i Dachau, Bergen-Belsen eller i Buchenwald ble jøder drept ved gass . . .»

Det er ingen tvil om at det er sprengstoff DNSU behandler i dette lille heftet. Hvordan vil det gå med myten om de fæle nazistene, hvis selve 6-millioner sagaen skulle vise seg å være en enorm bløff?

Både dette lille hefte samt den danske oversettelsen av Talmud-sitater kan bestilles fra: DNSU, Postboks 449, DK 8100 AARHUS C/Giro 180368. Talmud koster kr. 18.00 og «Løgner om de 6 mill.» kr. 2.00.

I begge priser er inkludert frakt.

E.R.H.

Så yndig

Det har vært internasjonal kvinne-dag, og også i Oslo var det oppmarsj i den anledning. Rødstrømper, nyfeminister og andre kvinnesaks-grupperinger demonstrerte mot påstått undertrykkelse og utnyttning. Bruken av det svake kjønn som behagelig blikkefang i reklame og som midtsideoppslag i mannfolk-blader, er tydeligvis forferdelig undertrykkende. Her kan imidlertid den overveldende majoritet av rødstrømpene ta det helt med ro. Eller for å sitere Bjørn Sands definisjon av kvinnesaks-kvinnen, «Skrav-

ler som en foss og ser ut som Pippi Langstrømpe i regnvær.»

Nåja, akkurat dette med utseendet er av mindre betydning. Det viktigste er innstillingen til hjem, barn og mann. Selvsagt kan kvinnen arbeide, men det må da være under den absolutte forutsetning at det ikke går ut over hjem og barn i første rekke. Tett fulgt av oss menn selvsagt.

Verre er det likevel å se mannlige nyfeminister komme diltende etter sin kjære rødstrømpe. Disse nusselige langhårede intetkjønnsvesener er et tydelig tegn i tiden. De viser hvor langt degenereringen egentlig er kommet. Man skal ikke lenger være mannfolk, men liberale sveklinger med dådyrøyne og morskompleks. Det er da også den eneste muligheten til at disse såkalte mannfolkene skal kunne klare å gjennomføre et ekteskap med sine dominerende, ukvinnelige hunkjønnsvesener.

Også barna da. De skal jo ikke lenger få lære om «mor som syr» og «far som leser en bok», nei nå skal det være «far som vasker tøy» og «mor som reparerer bilen». Om kvelden leser mor av Lenins samlede, mens far serverer kaffen og setter seg til med broderiet.

Fremtidsvisjoner i skrekkklassen. Nei, leve de yndige, søte og feminine norske piker — og la oss håpe at fornuften vinner over misunnelsen i rødstrømpe-leiren. Det skulle vel likevel være mange nok mannelige nussebaser nå til at behovet er dekket, eller hva?

NORD-MANN.

NAVNESKIFTE FOR MSI.

På sin 10. partidag i Rom vedtok 1400 delegerte for MSI, etter en tale av føreren Almirante, å forandre parti-navnet. Fra nå av skal partiet hete «MSI — Det nasjonale høyre».

★

MOT UNDERGANGEN.

Forbundsdagen i Bonn rapporterer at 100.000 unge tyskere nå er avhengig av forskjellige former for rusgift. 60.000 av disse er så ødelagt at de må ha offentlig understøttelse. De er blitt det tyskerne kaller «ungpensjonister».

«OPPDAL-PULKEN»

God norsk barne- og transportpulk av gode materialer. Stødig, lett og komfortabel. Skriv til:

Tradisjonstre, 7400 — Oppdal.

«Landssvikoppgjør» contra - -

(Forts. fra side 5)

kort og godt: «Ingen lov må gis tilbakevirkende kraft.» Paragrafen er det en kaller en rettslig standard. En kan si at en på dette område har tre slags lovparagrafer. Når en lov sier at en fordring foreldes på tre år, er det for dommeren bare å slå opp i almanakken og finne forfallsdag, denne bestemmelse rammer enkelte bestemte, kasuistiske tilfeller. Så har vi de forskjellige skjønnsregler. Når en straffelov sier at handlingen er underlagt en straff av 21 dager til seks år, må dommeren bevege seg innenfor denne bestemte ramme etter sitt eget skjønn. Til slutt har vi da standardene hvor dommeren får et direktiv med på veien, hvor avgjørelsen må baseres innenfor visse grenser og er undergitt en målestokk og et skjønn etter vide grenser, hvor loven bruker uttrykk som tilbørlig, utilbørlig, god forretningskikk osv. En slik rettslig standard er § 97. Den kan virke tilbake og ikke virke tilbake etter forholdene slik de foreligger. Landssvikanordningen var av 15/12 1944, men virket tilbake helt til 1940. Dette er helt uholdbart, det er nemlig helt på det rene at en straffelov, som jo landssvikanordningen var, ikke kan virke tilbake på noen som helst måte. § 97 ble da krenket, og har vært det siden, helt til oppreisningen kommer. Den kan virke tilbake, men da bare uten om straffeloven, f.eks. i formueretten. Som hovedregel gjelder her at lover, som utelukkende er gitt for å beskytte individet ikke kan virke tilbake, f.eks. bestemmelser om myndighetsalder og andre subjektive privatretter, eiendomsrett, panterett, åndsrett m. v., mens lovregler som er gitt utelukkende med hensyn til offentlige formål, eller for å fremme offentlige formål, kan det, f.eks. de subjektive offentlige privatretter, stemmerett i offentlige anligger, lover om sedelighet og offentlige forhold forøvrig.

3. På hvilken måte ble landssvikanordningen kunnngjort? Så vidt jeg vet fikk landssvikfangene denne kunnngjøring først i sine celler etter at de var arrestert i 1940. For så vidt er det ingen lov, såvidt meg bekjent, som påbyr kunnngjøring av nye lover. I grunnlovens § 97 var det opprinnelig et tillegg som påbød kunnngjøring av lover, men det ble strøket og er siden ikke gjeninn tatt. Men under normale for-

hold blir jo en ny lov kunnngjort gjennom avisene eller på annen måte ved at folk skaffer seg opplysning om den. Men når det gjaldt å få greie på anordningene under okkupasjonen, så var jo dette forbundet med dødsstraff, det var jo det samme som å sette seg i forbindelse med fienden i et okkupert land, og det kunne ingen ha plikt til.

4. En dommer skal være habil. Men var landssvikdommerne det? Neppe. Mange av dem hadde vært arrestert av tyskerne og kom tilbake for å sette seg til doms over NS-medlemmer, og når de da ikke fikk has på tyskerne, så lot de det gå ut over NS, mens mange av dem satt og skrek i rettsalene i en oppjaget hetsstemning. Det vises til domstollovens § 106 nr. 1, at ingen kan være dommer eller lagrettsdommer når han i en straffesak er fornærmet ved den straffbare handling.

I Harstad hadde vi høyesterettsadvokat Alf Haaland som landssvikdommer ved Trondenes herredsrett. Han var nettopp sluppet ut fra tysk fangenskap, da han satte seg til doms over NS og de andre som var arrestert. I mine domspremisser anfører han følgende kraftsats: «Retten mener at tiltalte ved disse handlinger rammes av bestemmelsene i straffelovens § 86 og av bestemmelsene i landssvikanordningens § 2 nr. 1 og 4.» Det meddeles at jeg fikk ett års fengsel, så noen svær brøde etter datidens opphissede stemning kunne det nok ikke være. Etter § 86 settes det straff for den som rettsstridig bærer våpen mot Norge, eller som under en krig, hvori Norge deltar, eller med sådan krig for øye, yter fienden bistand i råd og dåd eller svekker Norges eller noen med Norge forbunden stats stridsvevne. Anordningens § 2, 1 og 4 henviser til krigsartiklene i den militære straffelov.

Nå skal en som bekjent være forsiktig med å kaste sten, når en sitter i glasshus. Så også med Alf Haaland. Da postmester Aspelund skulle opp for retten, fremsatte han med en gang inhabilitetsinnsigelse mot landssvikdommer Alf Haaland. Forholdet var nemlig at han som styreformann i firma Bertheus J. Nilsen A/S i Harstad under krigen hadde solgt båter til tyskerne. Det dreiet seg her om båter som bruktes til notfiske på antagelig mellom 70 og 80 fot. Disse ble da som tysk eiendom armert og brukt til forpostbåter, tran-

sport og ellers forefallende bruk i krigsøyemed. Det kan i dette tilfelle ikke dreie seg om leie, da båtene, såvidt meg bekjent, ikke er kommet tilbake hit, og da må være overtatt av direktoratet for fiendtlig eiendom, som ble opprettet etter krigen. Det sies at han i alt solgte 5 båter. Retten trakk seg tilbake, for så etter en tid å komme tilbake med kjennelse for at Haaland var fullt habil og kunne fortsette som dommer. Og for så vidt så var det vel ingen som hadde trodd noe annet heller under slike hekseprosesser, hvor lov og rett var trampet under fot og bare gjaldt for enkelte. Denne handling, å selge båter til fienden under en krig, det var jo som bekjent fastsatt at Norge var i krig med Tyskland, måtte da være en grov overtredelse av § 86 og antagelig betinge streng straff. Hadde dommeren protestert mot salget, skulle i hvert fall firmaet tas ved vingebenet for en slik grov krenkelse av § 86. Jeg synes forresten at det er rart at dommeren i all denne tid har latt en slik beskyldning sitte på seg uten å gjøre forsøk på å renske seg.

Så har vi krigsartiklene, som han mente at jeg også skulle rammes av. Disse utgjør tredje ledd av den militære straffelov av 22. mai 1902 nr. 13. Ser vi på § 80, står der følgende: «For krigsforræderi straffes den som i hensikt å gavne fienden eller skade Norges eller noe med Norge forbunden stats krigsmakt. 2. søke å bringe festningsverk, besatt plass, pass eller annen forsvarspost, mineanlegg, signalstasjon, hamn, krigsskip, fartøy (uthevet av meg) . . . i fiendtlig vold . . . Straffen for krigsforræderi er fengsel fra 10 år inntil på livstid eller dødsstraff. På samme måte straffes den som medvirker til noen ovennevnte handling, samt krigsmann som løper over til fienden.»

Den samme påstand, som landssvikdommeren benyttet i mine domspremisser, må her kunne benyttes mot ham selv: «Jeg mener at tiltalte ved disse handlinger rammes av bestemmelsene i straffelovens § 86 og av bestemmelsene i landssvikanordningens § 2 nr. 1 og 4.»

5. Følgende ekstrakt må kunne trekkes ut av ovenstående: Landssvikoppgjøret er ikke noe rettsoppgjør, men et politisk oppgjør, hvor de mest elementære rettsprinsipper er trakkert under fot på en måte som savner sidestykke

Fransk tyskerarbeider - -

(Forts. fra side 1)

satt saken igang. Bevisene for Marchais' fortid som frivillig arbeider ved Messerschmidt-fabrikkene i Bayern ble første gang offentliggjort av bladet «La Nation Socialiste». Det utgis av en gammel kommunist, Lecour, som har brutt med det store kommunistparti. Georges Marchais har karakterisert sin gamle kamerat med ordene: «en slibrig fyr».

I «La Nation Socialiste» kunne man se den nåværende kommunistleders ansettelseskontrakt fra 1942, utstedt av «Feldkommandantur St. Cloud» og gjelder for 12 mndr. Det avslørende dokument har senere vært offentliggjort i andre aviser.

Georges Marchais har hitil i sine svar på anklagene viklet seg inn i en rekke selvmotsigelser. Han har ikke benektet at han under krigen befant seg i Tyskland for å fabrikere nye våpen til Hitlers krigsmaskin, men han har hevdet at han ble tvangsutskrevet sammen med andre franske arbeidere. Da han ble gjort oppmerksom på at tvangsutskrivningene først begynte i februar 1943, mens hans egen kontrakt bærer datoen 12. desember 1942, slo han om. Nå sier han at det offentliggjorte papir er en forfalskning.

Den gamle Luftwaffe-mekaniker med de forfløyne forklaringer vil få anledning til å redegjøre for affæren i retten, kanskje vil partisejfen, som så gjerne vil ha lov til å lære franskmennene kommunismens lykksalighet å kjenne, også få anledning

i moderne rettshistorie. Det er bygget opp på sympatier og antipatier og farget av tidens oppjagede stemninger til fordel for en flokk rømlinger, som måtte rømme på grunn av sin egen udugelighet, og som, da de kom igjen etter at russerne hadde vunnet krigen for dem, lette med lys og lykte for å finne syndebukker for sine egne fatale feil. Det er bygget opp på en løgn, nemlig at Norge var i krig med Tyskland etter kapitulasjonen 10. juni 1940, mens det virkelige forhold var at landet var okkupert og krigen slutt. Dessuten hadde rømlingene ingen alliert status, bare status som frivillige. Det beviser jo til fulle at Norge var okkupert av engelskmennene fra mai 1945 til 1. november samme år under den engelske general sir Andrew Thorne, som forresten døde like før jul 1970 borte i England.

D. Nestby.

til å forklare sin fortid overfor sine partifeller, for da Marchais tjente den nazistiske krigsindustrien i 1942, hadde Hitler jo allerede åpnet fronten mot kamerat Stalin.»

★

Så langt bladet MINUT. Men ettersom talen er om det vi her i Norge kaller «tyskerarbeidere» — folk som også her senere har dukket opp på forskjellige politiske fronter som «gode nordmenn» og i den egenkap tør reise NS-folk for deres holdning — så kommer vi til å tenke på en liten historie fra Ilebu konsentrasjonsleir. Det måtte være så sent som i 1949 da futten hadde begynt å gå av mange av de nidkjære fangevoktere og tiden syntes inne for noen av dem til litt forsiktig «roing». En liten flokk fanger, deriblant en frontkjemper som også hadde vært politifullmektig i Tromsø i sin tid, skulle føres ut på noe arbeide i ytre leir, ledsaget av en fangevokter. Fangene snakket seg imellom nokså åpent om noen av hjemmefrontens misgjerninger, og vokteren falt inn i samtalen ved å erklære at han aldri hadde vært med i hjemmefronten! Hvertil den tidligere politifullmektig tørt svarte: «Nei du, du var jo tyskerarbeider i Tromsø!» Dyp og pinlig taushet fra vokterens side!

Vi gratulerar!

Den 12. febr. fyllde ELSA SCHILLER-LIPPESTAD, änka efter minister Lippestad åttio år.

Många naturtrogna tavlor, «talande» dikter och verkligt välarbetad trädgård, har jubilaren presterat på senare år. Hennes valspråk är liksom alla sanna nationalsocialisters: vår ära heter trohet!

S. LUNDEHALL

Hvorfor raser —

(Forts. fra side 5)

kan uten overdrivelse sies at portugiserne fra oppdagelsestiden og portugiserne av det 17. århundre og senere tider er to forskjellige raser.»

Den nye rases bidrag til sivilisasjonen når det gjelder litteratur, kunst, musikk, filosofi, naturvitenskap og annet, er praktisk talt lik null. Portugal er idag et tilbakestående europeisk land. 38 prosent av befolkningen er analfabeter. Barnedødligheten er i Portugal 59.2 på 1.000 fødsler (i Skandinavia ligger den på 10-12). Arbeidernes lønninger er de laveste i Vest-Europa, mindre enn 15 kroner dagen.

Portugal er et glemt land, oversett av turister, skydd av studenter. Det er et sørgelig land, bare kjent gjennom sin klagende musikk full av sorg og hjemve.

Historiens lære.

Trass i likheten mellom Portugals stilling dengang og Amerikas av idag kan man ikke forutsi om integrasjon med negere vil gi det samme resultat. Imidlertid lærer historien at hvert land, hvert samfunn, hver gruppe, som til en viss grad blander seg med negere setter overstyr sin evne til sivilisert liv og evne til å konkurrere med andre. Det finnes ikke noe land som har vunnet på en blanding med negere.

Videre må det understrekes at forholdet mellom negere og hvit — 10 prosent til 90 prosent — i Portugal i året 1550 ikke var enderesultatet, for negerne formerte seg meget hurtig, mens de hvite gikk tilbake. De hvite menn forlot i stort antall Portugal, reiste til oversjøiske land, slo seg ned i koloniene og giftet seg der med innfødte kvinner (Regjeringen oppmuntret direkte til det). Størsteparten av neger-slavene som ble bragt til Portugal var voksne. Befolkningen kom ut av likevekt, et overskudd på hvite kvinner og svarte menn. Krønikene fra dengang beretter at portugisiske kvinner tok seg negere som elskere. De giftet seg også med dem.

Hvorfor integrasjon bare i Portugal

Britene, franskmennene, nederlenderne, spanierne, portugiserne (og til og med danskene/nordmennene) be-fattet seg alle med negerhandel, men bare Portugal bragte dem til eget land. Det spørsmål reiser seg: Hvorfor foregikk det raseblanding i Portugal, mens de andre land holdt negerne borte fra eget land og dermed bevarte sin raseintegritet? Hva slags innstilling det

NORGE NEST NEDERST.

NATO's militærutgifter for 1972 var på ca. 720 milliarder danske kroner, skriver det danske konservative blad MINUT. Av disse betalte USA godt og vel 500 milliarder, Vest-Tyskland 60 milliarder, England 52 milliarder, Frankrike 45 milliarder. Derefter fulgte, etter bidragenes størrelse, Italia, Benelux (Nederland, Belgia og Luxemburg), Canada, Tyrkia, Portugal, Hellas, Norge — og som rosinen i pølsen Danmark! Danmarks bidrag var lavest og andro til ca. 3 milliarder. Godt og vel en tredjedel av Beneluxbidraget. Det er neppe de militære og NATO som ruinerer landet vårt, slutter bladet, men snarere udugelige politikere. Og det samme kan en vel si her i Norge.

BARE SPION NR. 10.

Amin Abbas Hoveida, iransk ministerpresident,

var og hvem som stod bak selvmordsideologien finner man neppe frem til i dagens historiebøker, som alle er omhyggelig friserte og omskrevne for å tilpasses dagens demokratiske vrøvl. Men en behøver ikke gå så forferdelig langt tilbake i tiden for å finne frem til iallfall noe av sannheten.

Slik som man i bøkene skjuler at portugiserne av idag ikke er samme rase som i den gamle stormakt, at den tvertimot er uhyre sterkt oppblandet med negere, slik skjuler man også den dominerende stilling jødene har hatt i Portugal. Og mon ikke det er forklaringen når alt kommer til alt. Også i dagens USA er jo jødene de som går i spissen med krav om integrasjon med negerene — men naturligvis ikke når det gjelder deres egen rase.

Til forskjell fra andre land hørte Portugal til de få som ble et tilfluktsted for det jødiske element. Før det begynnende forfall i det 16. århundre var de portugisiske jøder velhavende, innflytelsesrike og mektigere enn i noe annet europeisk land. I 1497 ble jødene etter påtrykk fra Spania tvunget og oppfordret til å forlate landet eller gå over til kristendommen. De fleste ble på denne måte formelle kristne og fikk bli. Man forlot imidlertid i 1550 frivillig Portugal hvor de hittil hadde funnet tilflukt. «Encyklopedia Britannica» for 1885 skriver at «— iakktagere, slik som hollenderen Clevn-

beviste sin slagferdighet da den sovjetiske sendemann Wladimir Erofejev henvendte seg til ham under en mottagelse og spurte ham i forbindelse med at USA hadde utnevnt den tidligere amerikanske Secret Service-sjef Richard Helms til sendemann i Teheran: Hvorledes liker De at USA har sendt en spion som sendemann? Hoveida svarte: «De sender i det minste sin spion nr. 1. De kan da neppe være mere enn spion nr. 10.» Sovjetsendemannen forlot straks etter selskapet med en kort unnskyldning.

DET UTROLIGE TYSKLAND.

På foranledningen av tredveårsdagen for tilintetgjørelsen av den tyske 6. armé ved Stalingrad, tippet den vesttyske sendemann i Sovjetsamveldet, Ulrich Sahn («tyskeren» Bahrs medhjelper under østfrontforhandlingene), opp etter oppdrag

gens, erkjente at kongeriket Portugal trass i sin rikdom og tilsynelatende velstand, innerst inne var markspist og ikke kunne være levedyktig — —» Og da jødene forlot Portugal bemerket Enc. Brit. i 1911 at «— et stort antall slo seg ned i Holland, hvor deres kommersielle dyktighet i høy grad hjalp hollenderne til å konkurrere med portugiserne.»

Også i Amerika fant jødene et tilfluktsrom. De har idag nådd en maktposisjon der og skaffet seg rikdom og innflytelse som i intet annet land. De behersker pressen, kringkastingen, bokmarkedet, fjernsyn, kinoer, universiteter, alle utdannelsesmedier og landets kommersielle liv. Mange mennesker erkjenner idag det Menetekl som er skrevet på veggen og forlater landet. Er Amerika også innerst inne markspist, og hvis så: hvorfor?

Vel, dette er andre sider av spørsmålet. Det som i første rekke interesserer oss nå er hvorfor demokratene raser i første rekke er rettet mot det Portugal, som jo har gått den foreskrevne venstreradikale vei med raseintegrering? Istedenfor å trykke dette raseblandede idealfolk til det store demokratiske hjerte med samt dets såkalte kolonier, som jo også har en befolkning sterkt raseblandet med de opprinnelige portugisere.

Ja, slik kan man spørre i en forvirret verden.

fra Brandtregjeringen og nedla en krans på «minnestøtten for den røde hærs døde helter» i Volgograd (før Stalingrad). Noen likende ære fikk naturligvis ikke de tyske falne ved Stalingrad eller annet steds. Til unnskyldning kan det kanskje anføres at det ikke finnes noen støtter over falne motstandere i Sovjetsamveldet, hvor man har valset ned de tyske graver over alt.

NYE LØGNER OM SKORZENY.

Et amerikansk masseblad har kommet med den påstand at president Kennedy under Kubakrisen hadde bedt oberst a.D. Otto Skorzeny, der som kjent er bostatt i Spania, om å bortføre Fidel Castro fra Kuba. Skorzeny, den gamle verdenskjente Mussolini-befriker, erklærte overfor DEUT-

Tillatt å bære - -

(Forts. fra side 5)

alle de nordiske land. Den som bærer solhullet behøver således ikke være nasjonalsosialist, men sympatisør med den nordiske enhetsbestrebelsen som Nordiska Rikspartiet gjør seg til talsmann for.»

Burgemeister tilføyet at Centerpartiet jo bruker den grønne firkløver som — et varemerke!

Dermed var rettergangen over. Det hele tok bare et kvarter og resultatet var full frifinnelse, noe som ble nevnt som første nyhet i radioens «västkvarter». Og senere i TT's nyheter 18.30 og i nyhetssammendraget kl. 23.00.

Også pressen i Sverige var sterkt opptatt av dommen. Således:

Hallands Nyheter: «NRP-arna frikända i Kungsbacka. Solkorset ingen politisk symbol — — medlemmar i Nordiska Rikspartiet gästade Kungsbacka (under rettssaken) — — De utdelade flygblad, de bar NRP's symbol på ytterkläderna, och det kan de tydligen lungt fortsätta med.»

Göteborgs-Posten: «Uniformerade nazisterna frikändes.»

Arbetet: «Inte olagligt med armbindlarna. Det var inte olagligt av Nordiska Rikspartiet att bära armbindlar med solkorset på sommarlägret i Halland förra året.»

Folket: «Förnuftet har segrat säger Oredsson — vi bar allnordisk symbol.»

SCHE WOCHEN-ZEITUNG at meldingen er grepet fullstendig ut av luften. Kanskje vi forøvrig i denne forbindelse tør minne om Skorzenys egen beretning om sitt eventyrlige liv. Den er kommet i to bind, «Lebe gefährlich» og «Wir kämpften, wir verloren», som man kan bestille i vår BOKTJENESTE. Prisen er kr. 25,— pr. bind pluss porto.

TRE AV FIRE SOVJET-DIPLOMATER SPIONER.

Londoninstituttet «for konfliktforskning» meddeler at nesten tre fjerdedeler av de sovjetiske diplomater i vesteuropeiske land virker som agenter for etterretningstjenesten. Moskvass spionasjeaktivitet utbygges stadig, fremfor alt i Vest-Tyskland.

OVERSTADIG BERUSET!

Den vesttyske utenriksminister Walter Scheel fra det fridemokratiske parti (FDP) fortalte nylig at da han bestemte seg for å tre inn i FDP (12. oktober 1947) var han overstadig beruset. Ut fra hans senere politikk å dømme har ikke edrueligheten nettopp preget utenriksminister Scheel senere heller. Hvis det da ikke skulle være vedholdende tømmermenn fra dengang.

PORTOUTGIFTER

Vår allerede anstrengte økonomi blir hver dag belastet med ganske utrolige porto-utgifter, og vi finner det derfor nødvendig å be alle som henvender seg til oss med noe som krever svar, om å legge ved svarporto. På forhånd takk!

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1973:
Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 40,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 80,— pr. år, kr. 40,— pr. halvår.

Bruk postgironr.: 16 450
Løssalg kr. 2,—
Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo